

המותנת

UNION THEATRES EUROPE
תיאטרון הבימה חבר
באיחוד תיאטראות אירופה

הבימה
התיאטרון הלאומי

החותנת

מאת אנדרו ברגמן
תרגום וליבוד רשף ורגב לוי

בימוי אלון אופיר
תפאורה יוסי בן-ארי
תלבושות אורן דר
עריכה מוסיקלית ירמי קפלן
תאורה מאיר אלון

משתתפים

יוגב נויפלד, בעל גלריה לאמנות

אדיר מילר

מיקה נויפלד, אשתו

אסנת פישמן

גילה כהן, אחותה של מיקה

אורנה רוטברג

עמי כהן, בעלה של גילה

פיני קידרון

חיותה בן יהודה, אימן של מיקה וגילה

דבורה קידר

דב דובינצ'יק, צייר מפורסם

אברהם מור

מנהל הצגה ליאור אלמגור
עוזרת במאי אלישבע אושרת

תודות:

גינצבורג מוסיקה בע"מ, אלנבי 48 ת"א ginzburg-music.com
ירון מינקובסקי.

Social Security

By **Andrew Bergman**

Translated and Adapted by **Reshef and Regev Levi**

Director **Alon Ophir**

Set Designed by **Yossi Ben-Ari**

Costumes Designed by **Oren Dar**

Music Editor **Jeremy Kaplan**

Lighting by **Meir Alon**

The Cast

Yogev Neufeld, art gallery owner

Adir Miler

Mika Neufeld, his wife

Osnat Fishman

Gila Cohen, Mika's sister

Orna Rotberg

Ami Cohen, Gila's husband

Pini Kidron

Hayuta Ben Yehuda, the mother of Mika and Gila

Dvora Kedar

Dov Dubinchik, a famous painter

Avraham Mor

Production Manager **Lior Almagor**
Assistant Director **Elisheva Oshrat**

עריכת תוכניה רות טון-מנדלסון Program Editor **Ruth Tonn-Mendelson**

תחקיר ועריכה שמואל רותם Research **Shmuel Rottem**

צילום ז'ראר אלון Photography **Gerard Allon**

עיצוב והפקת תוכניה סטודיו תמר ברדיין Graphic Design & Production **TamarBD studio**

הצגה ראשונה: 8 בנובמבר 2007,
אולם בית החיל
משר ההצגה: שעתים כולל הפסקה

Opening: 8 November 2007,
Beit-Hahayal Theatre
Length: 2 Hours, including interval

The play

The life of Yogev and Mika, trendy Tel-Aviv art gallery owners, is upended when Mika's sister, Gila, "deposits" their eccentric mother Hayuta on the couple's doorstep. Until now, Hayuta lived with Gila and her husband in the country and her coming to the city changes the life of Mika and Yogev. But Hayuta's life is soon to be changed too, when introduced to a suave nonagenarian painter who begins to brighten her life in ways she never expected.

המחזה

יוגב ומיקה הם בעלי גלריה לאמנות בתל-אביב, זוג יאפים באמצע החיים. שגרתם הנוחה והשלווה מופרעת לפתע, כאשר חיותה, אמה של מיקה והחותנת של יוגב, "מופקדת" למשמורת אצל בני-הזוג. הגעתה הלא צפויה של החותנת השתלסנית, שעד אתה התגוררה עם אחותה של מיקה במושב, הופכת את חייהם של בני-הזוג על פניהם; אך גם חייה של החותנת מקבלים עד מהרה תפנית חדה כאשר היא פוגשת אמן קשיש ומפורסם ומתאהבת בו.

דבורה קיזר

אברהם מור, אדיר מילר, אסנת פישמן

אסנת פישמן, אדיר מילר, אורנה רוטברג, פיני קידרון

אנדרו ברגמן

תסריטאי, במאי וסופר אמריקאי. יליד 1945. בוגר אוניברסיטת בינגהמטון בניו-יורק.

את דרכו ככותב בקולנוע האמריקאי החל בשנות השבעים בגיבוש הסיפור לסרטו של מל ברוקס "אוכפים לוהטים", שהפך לקלאסיקה. מאז היה שותף בכתיבת סרטים ידועים רבים וכן ביום בעצמו.

בין עבודותיו כתסריטאי: "אוכפים לוהטים" (1974), "פלטש" (1985), "צרה גדולה" (1986), "צעדי הראשונים במאפיה" (1990), "בועות של אהבה" (1991), "סטריפטז" (1996), "מתחתנים עם ההורים" (2003), ברגמן הוא גם התסריטאי של הגרסה המקורית של הסרט הזה מ-1979). בין עבודותיו כבמאי: "צעדי הראשונים במאפיה" (1990), "זה יכול לקרות גם לך" (1994), "סטריפטז" (1996), "גדולה מהחיים" (2000).

לתיאטרון כתב אנדרו ברגמן את הקומדיה "החותנת", שזכתה הצלחה רבה בברודוויי מאז עלתה לראשונה באפריל 1986. עוד כתב ברגמן ארבעה רומנים.

ב-2007 זכה ברגמן בפרס איאן מקלן על מפעל חיים ככותב מטעם גילדת הכותבים האמריקאית.

יחסים עם החמות

ראיון עם ד"ר שרה ברסלרמן

מתוך ניסיון כיועצת זוגית ומשפחתית ומתוך מחקרים שערכת, היכן עולה הבעייתיות ביחסים עם החמות?

במציאות המשפחתית יחסי החמות והכלה מוכרים בדרך-כלל כבעייתיים. גם החמות (כאם) וגם הכלה (כרעיה) ממלאות תפקיד אימהי דומה במשפחה כלפי הגבר - הבן או הבעל. ייתכן כי הבעייתיות בין החמות לכלה נוצרת בשל תחרותיות ביניהן על תפקידן האימהי. שאלה כגון אצל מי יתארח הזוג הצעיר בארוחת החג, הופכת לעיתים לשאלה מי מבין הנשים חזקה יותר. בזירת המאבק הזו דמות החמות עשויה להצטייר על-ידי כלתה כאנוכית, קרה, רעה, קנאית וחומרנית. הסטריאוטיפ של החמות מתערבב לעיתים תכופות עם סטריאוטיפ "האם היהודיה" או ה"פולניה". הכלה עשויה לטעון: "חמותי היא החמות הפולנייה הקלאסית, אף אחת לא מספיק טובה לבן שלה". מאידך, הכלה עשויה להיות מתוארת על-ידי החמות כקנאית, דיכאונית מניפולטיבית, שולטת בבעלה, חסרת יכולת לאהוב וכמי שמסיתה את בעלה לבקש עזרה חומרית מהוריו וגורמת להתרחקותו מהם. כשהכלה תאמר שהקשר בין החמות לבנה קרוב מדי, החמות עשויה לטעון מצידה שרצונה לעזור מתפרש כהתערבות וכחטטנות.

ומה באשר ליחסי החמות והחתן (הבעל של בתה)?

למרבה העניין, היחסים בין החמות והחתן קיבלו ביטוי בעיקר בתחום ההומור - רוב הבדיחות המוכרות שבמרכזן עומדת החמות מוצגות על-ידי גברים המאחלים לחותנתם עונשים ומיתות שונות ומשונות. סימון דה-בובואר טענה כי במיתוס החותנת המרשעת משתקף לעגו של הגבר כלפי האימהות כולה. הגבר מפנה את הלעג כלפי אמה של אשתו, כיוון שזו אינה מוגנת על-ידי שום טאבו. גם אם הגבר יכול לצאת בהאשמות מסוימות כלפי אמו, הרי שהוא יתקשה ללעוג לה כפי שהוא יכול ללעוג לחותנתו.

דה-בובואר טוענת עוד כי הלעג כלפי החותנת עשוי לגלות גם חרדה של הגבר מפניה: הבחנתו בכמישתה והזדקנותה של החמות, מבשרות עבורו את העתיד להתחולל אצל רעייתו. בדומה

אורנה רוטברג, פניני קידרון

אסנת פישמן

אדיר מילר

"אין לך נישואין שלא מעורבת בהם חותנת, ואין לך חותנת שלא כרוכה מאחוריה בדיחה"

מארק טווין

לכך, טען גם פרויד כי בחברות פרימיטיביות התקיימו דפוסים של הימנעות מקשר עם החותנת, המעידים על פחדיו של הגבר מפני הזדקנותה העתידית של רעייתו.

אבל מדוע הבדיחות מופנות דווקא כלפי החותנת?

המחקר הפולקלוריסטי מראה כי בדיחות על חותנות שואבות את עוקצן בדרך-כלל מתוך סטריאוטיפים אודות נשים זקנות ושתלנויות. העובדה שקיימות בדיחות על החותנת בתרבויות רבות, מרמזת כי מעבר לפונקציה הפסיכולוגית-אישית של הומור זה, יתכן כי יש לו תפקיד חברתי, שכן ההומור הינו אמצעי להסדרת היחסים והעוינות בין חברי הקבוצה החברתית. כך מוסדרים "יחסי התבדחות" - יחסים בין שני אנשים, כאשר אחד מורשה לצחוק או להתגרות בשני, והשני נדרש שלא להיעלב. דרך זו מאפשרת לפרוק רגשות עוינים ומעניקה תחושת שמחה על כך שהאדם אותו אנו עוינים נמצא כשידו על התחתונה.

הסיפור העממי עשוי לשמש אלמנט מזכך-משחרר, אשר באמצעותו מתגלים, ולעיתים גם נפתרים, קונפליקטים חברתיים ומאבקי דורות ומעמדות. לפי הגישה הפסיכואנליטית, לספרות העממית יש פונקציה מוגדרת בתרבות, בהיותה מדיום אשר בו משתקפים המתחים הריאליים במשפחה.

מדוע קשה למצוא ביטויים של לעג כלפי אבי הכלה או החתן?

בחברה בה אנו חיים הגברים הם אלה שיוצרים את הבדיחות. הגברים שמרו על מעמדם הבכיר בחברה וכנעוצים על-ידי בניהם ובנותיהם. בשל הדומיננטיות הגברית בתחומי הפולקלור, הספרות, ההומור והתקשורת לסוגיה, דמות החמות הנלעגת קיבלה מקום רב יותר.

מעניין לציין שסוגיית היחסים של שני גברים במשפחה, כמו של חתן-חותן, כלל לא עולה בדרך-כלל כבעלת פוטנציאל לבעייתיות. אפשר לטעון מכך, שיש צורך לפחות באישה אחת כדי לייצר יחסים בעייתיים במשפחה...

מהן הסיבות האפשריות לבעייתיות בין החתן לחמות?

יש להבין כי כל זוג נשוי שייך בו-זמנית לשלוש משפחות שונות: בני הזוג קשורים למשפחה החדשה שהקימו וכל אחד מהם קשור למשפחת המוצא שלו. כאשר אחד מבני הזוג קשור יותר להוריו מאשר לבן זוגו - יתעוררו בעיות עם המחוננים ובעיקר עם החמות. יחסים בעייתיים בין הגבר להורי אשתו עלולים להתרחש כאשר הרעיה לא נפרדה עדיין רגשית מהוריה ולא העבירה את נאמנותה לתא המשפחתי החדש. חשיבות יחסי אָם-בת בחייהן הבוגרים עלולה להוות איום על היחסים הזוגיים מנקודת מבטו של הבעל. מנקודת מבטה של החמות, כאשר זו תחשוך שחתנה אינו מתנהג כראוי - הרי שהיא תצא, כמובן, להגנת בתה.

ד"ר שרה ברסלרמן היא יועצת פרטנית, זוגית ומשפחתית.

את עבודת הדוקטורט שלה כתבה באוניברסיטת חיפה בנושא יחסי חמות-כלה.

”חיוזיון מצוי הוא: נשים שלא היו יפות בצעירותן מקבלות זיו של חן לעת זקנה, שקט הפנים, לובן הראש, טוהר המבט - כל אלה מצטרפים למשהו לוקח לב.“
אשר ברש

דבורה קיזר

צעירות ברוחן

גמישות ופתיחות לקראת שינויים אצל נשים בגיל השלישי

מסיבה כלשהי, נשים מאריכות ימים יותר מגברים. בעולם המערבי, מאז שנות החמישים של המאה הקודמת, עולה בהתמדה הפער בין תוחלת החיים של נשים וזו של גברים. מעבר לכך, מחקרים מראים כי נשים מעל גיל שישים וחמש סובלות פחות ממחלות כרוניות ומוגבלות פחות מבחינת פעילותן ועצמאותן ביחס לגברים בגיל זה.

אבל זה לא הכל. מחקרים עומדים על כך שעל-פי רוב בריאות הנפש של נשים אינה מדרדרת כשהן מזדקנות. נשים רבות שהגדירו את עצמן במשך רוב חייהן הבוגרים רק כעקרות בית וכאמהות, החלו למצוא בתקופה שלאחר גיל העמידה מטרות חדשות, מהלך חייהן השתנה והן הגיעו לשיאים חדשים. נשים רבות התנסו אחרי גיל העמידה בתחושת חיוניות והערכה עצמית מחודשת. דווקא בגילאים אלה ובשונה מגברים, נראה שנשים פתוחות יותר לקראת שינויים, מגלות גמישות והתלהבות לקראת אתגרים חדשים.

אם הבלות נחשבה בדרך-כלל לנושא אפוף פחד, דחייה ובושה, הרי שעל-פי מחקרה של ברניס נויגרטן נשים רגועות ומאושרות יותר אחרי הבלות מאשר לפניה ואף חשות חירות רבה יותר לעשות דברים למען עצמן דווקא בזמן זה. נויגרטן, שערכה את המחקר בארה"ב ב-1970, הופתעה לגלות עוד כי בניגוד לציפיות, התרוקנות הבית מהילדים הבוגרים הינו משברי הרבה פחות ממה שמקובל לחשוב וכי הוא מעורר דווקא רמה גבוהה של סיפוק בקרב נשים. על אף החשש מ"התרוקנות הקן", נשים רבות שילדיהן עזבו את הבית דיווחו שהן דווקא מאושרות.

בנוסף, השינויים של הגיל השלישי מעודדים נשים רבות ליזום התחדשות בחייהן כגון הכשרה חדשה, עבודה חדשה או בית חדש. נראה כי נשים בנות שישים וחמש ומעלה מתאוששות ביתר קלות מהיגון והכאב של האלמנות, ממשיכות הלאה בחייהן למרות הצער ולעתים אף מוצאות להן בעל או חבר חדש. מחקרים מראים שדווקא גברים הם אלה המתקשים יותר להתמודד עם עזיבתם של הילדים את הבית, הפרישה מהעבודה ועל אחת כמה וכמה על קשיי האלמנות. דווקא אצל גברים שכיחות יותר בגיל זה תופעות של לחץ ושעמום המאיימים על בריאותם הנפשית והגופנית.

אם ההגדרה התרבותית המסורתית של נשיות גזרה בעבר על נשים הזדקנות מוקדמת בהשוואה לגברים (הם רק "מבשילים" בעוד נשים "מזדקנות"), נראה כי בחברה המערבית של היום נשים מצליחות להעפיל על הפחד מהזדקנות. נשים מבוגרות מצליחות להתגבר על העיסוק הכפיייתי בנעורים ומשלימות עם הופעתן החיצונית. חוקרים מציינים את הנוחות והשלמות המשחררת שחשות נשים ביחס לעצמן, נוחות שמובילה גם לכנות חדשה. נראה כי ה"אובדנים" הפיסיים שעלולים להתלוות לזקנה משפיעים על נשים באופן הרסני פחות מאשר על גברים רבים.

על-פי הספר: "התחדשות", מאת בטי פרידן (מאנגלית: דבורה נגבי), ראה אור בהוצאת כתר

למכור את החותנת

בראשית אפריל 2006 התפרסמה מכירה פומבית מוזרה למדי באתר המכירות הגדול בעולם "eBay". לסטיבן אוון בן ה-42 מדרבי שבאנגליה נמאס כל כך מהחותנת שלו, עד שהוא החליט להציע אותה למכירה פומבית באתר. המחיר ההתחלתי למעוניינים היה פאונד אחד. במקרה הזה לא היתה ציפייה להצעה הגבוהה ביותר, אלא רק שמישהו יסכים לקחת את החותנת.

מדוע רצה סטיבן אוון למכור את החותנת שלו? הכל התחיל כאשר החותנת, שהתגוררה בארצות הברית, הרגישה שהמרחק הגדול מהבת שלה אינו בריא עבורה ומעיק עליה מבחינה נפשית. היא החליטה למכור את ביתה ולעבור לגור באותו הרחוב בו מתגוררים בעלה ובתה בפרבר של העיר דרבי באנגליה. מאז, טוען סטיבן, החותנת מבקרת מדי יום בביתם ולא מפסיקה לבקר את התנהגותו. הוא לא הצליח להסתגל למצב החדש ומצא פתרון יצירתי לבעיה - למכור את החותנת. הוא העלה את הצעת המכירה ל-"eBay" תחת הקטגוריה "יד שנייה". להצעה צירף את תמונתה של החותנת ומתחתיה כתב: "אני רציני לחלוטין, היא מגיעה מדי יום ומנסה לשנות אותי ולהפוך אותי לאדם מסודר יותר". כדי למשוך את הקונים הוא גם כתב דבר המלצה: "היא פנויה ונראית לא רע".

בתגובה לידיעה שהתפרסמה בעיתון ה"סאן" באנגליה, אמרה החותנת: "סטיבן הוא אדם עצלן ואני לא אפסיק לנדנד לו עד שישתנה". עוד הוסיפה: "הוא היה צריך להכריז על מחיר התחלתי של 100 פאונד - אני נראית במציאות הרבה יותר טוב מאשר בתמונה".

sale

sale

sale

האם החותנת אשמה תמיד?

עו"ד בני דון-יחייא

דבורה קיזר

אין לי בעיה עם זה שהחותנת שלי מבקרת אצלנו רק פעמיים בשנה, אמר מישהו, אבל למה היא נשארת כל פעם ארבעה חודשים? למה זה מצחיק? (לא את החותנות, אני משער), כי בין הגורמים המשבשים את היחסים הזוגיים שמור מקום של כבוד לבני-המשפחה, ובמיוחד להורי הצדדים. ומה שגורם לחיכוכים, מבקש נחמה בחיכוכים. לכן, כאשר אומרים חותנת - בלי שנרצה עולה חיוך רחב ומיד יש מי שיפצח בבדיחה מתאימה. קרובי המשפחה מגלים לא פעם מעורבות-יתר. לפעמים מרצון טוב, לפעמים מרצון רע. לפעמים מקנאה, לפעמים מטינה ולפעמים בשל בעיותיהם שלהם עצמם המושלכות על האחרים. שלא מדעת, קורה שהקרובים עוזרים דווקא להפחית מתחים: "אמא שלך אשמה!" (החמות היא שק האיגרוף שלו); "למדת מאבא שלך להתנהג כן!" (החם הוא קולט הרעמים שלה). האצבע המופנית כלפי ההורים היא תחליף נוח לעימות ישיר עם בן-הזוג.

האמא היהודיה - קשה איתה, אך אי-אפשר בלעדיה

החותנת תופסת מקום בולט בפולקלור של כל חברה שהיא, אבל דומה כי בתרבות היהודית המקום מכובד במיוחד. האמא היהודיה, היידישע מאמע, שונה ככל הנראה ממרבית החותנות. יש לה צורך מיוחד לעזור לבן או לבת שלה. היא מעורה יותר בגידול ילדיה, מרעיפה עליהם דאגה ואיכפתיות, והמעורבות הזאת ממשיכה לא פעם גם כאשר הגזל פורס כנפיים (היא אומרת לו "עוף גזל", אבל באותה נשימה פולטת גם "אוף!") וכך הילדים ממשיכים להימצא תחת חסותה גם כשיש להם כבר ילדים משלהם. אבל הנתינה הגדולה של האמא היהודיה מהולה בשתלטנות, בטרחנות ובפולשנות. היא עושה זאת לא אחת באמצעות הצגתה כמי שמקריבה את חייה לטובת הילדים, הקרבה הנובעת מ"חובתה" האימהית להגן ולהתמסר לילדיה. מסר זה מעורר בילדים רגשי אשם ומוביל לגישה סלחנית ופייסנית כלפי הפולשנות הנמרצת של האמא הגדולה.

הגישה הסטריאוטיפית כלפי האמא היהודיה מקורה בגברים, המייצרים את מירב ההומור. יש מקום להניח כי החיצים המורעלים כלפי החותנת הם חלק מההומור הגברי, שבחלקו שוביניסטי, כלפי נשים בכלל. האמא

היהודיה היא לא רק חותנת, אלא גם אשה. וכך, באמצעות התבדחות על חשבון החותנת, מיישב לעיתים קרובות הבעל חשבונות עם אשתו.

כולם רוצים להיות נשואים, אבל מי אמר שזה קל?

העימותים בין בני-הזוג בחיי הנישואין בלתי-נמנעים, והם משליכים בהכרח על היחס עם הורי בן-הזוג. מה בעצם קרה למוסד הנישואין? קרה לו, שממוסד מקודש ("הרי את מקודשת לי"), המושתת על חזה בלתי-כתוב בין איש לאשה אהבים, ושנועד להימשך "עד שהמוות יפריד בינינו" (והכוונה אינה למוות שבן-זוג אחד יעשה לימים לשני), הוא נתפס יותר ויותר כעוד סוג של שותפות.

החדשות הטובות הן, שגם כיום אנשים בנויים בטבעם לקשר זוגי. החדשות הרעות הן, שאנשים אינם בנויים, בימינו הדיגיטליים יותר מאי-פעם, להתמיד בקשר הזה. אנשים נישאים מתוך אהבה בתקווה כי היא תימשך לנצח, אבל האהבה נצחית היא כל עוד היא נמשכת, כפי שגרס גבריאל גרסיה מארקס. מתי הופך הקן המשפחתי לקן הקוקיה, שצריך להיחלץ ממנו ומהר, היא שאלה שרק מי שמצוי בתוך הקן יכול לענות עליה. אך למרות המהמורות הבלתי-נמנעות, כולם רוצים להיות נשואים. אוקיי, אולי לא 24 שעות ביממה, אבל לבני-האדם תשוקה עמוקה לקשרים מונוגמיים.

על אף המתירנות, השפעת העולם המערבי, קריסת הטאבואים והשחיקה היומיומית, האדם הוא יצור משפחתי, שהמונוגמיה בטבעו (אנחנו נידונים לבן-זוג אחד, אמר מישהו, וזה נקרא כיום מונוטוניה). לכן, גם מי שהגיע לסוף הפרק ונפלט שרות וחבול מעגלת הנישואין הקורסת, ממחר לקפוץ לעגלה חדשה ולפתוח בפרק ב'. אי-אפשר אולי עם המוסד הזה, אבל אי-אפשר בלעדיו.

למרות החותנת - או בעזרתה

לזוג הראשון, אדם וחווה, היו כל הנתונים לטובל לנצח באושר גן-עדני (אולי בגלל שלא היתה שם חותנת). אבל הם עוד לא סיימו לפתוח את מתנות החתונה, ומה לא נפל עליהם: נחש מבטיח ומדיח, התפוח שבהסתר ירוק יותר, ריבונו במלוא חרונו וצו גירוש מגן עדן בידו. ודווקא בגלל זה, האתגר גדול עוד יותר: לשרוד, ובהצלחה ובשמחה, את הזוגיות. למרות החותנת, ואם אפשר - בעזרתה. הרגעים הקשים במלחמת המינים הם שעתה הגדולה של החותנת. זו, מעבר להיותה מקור לבדיחות, עשויה להיות הכתובת, המשענת, המנחמת והמעודדת.

עו"ד בני דון-יחייא הוא מומחה לדיני משפחה, שכתב ספרים אחדים בתחום זה ומעלה מופע הומוריסטי על חיי זוגיות בשם "טובים השניים".

אורנה רוטברג, פיני קידרון, אסנת פישמן, אדיר מילר

יוצרי ההצגה

אורן דר (תלבושות)

בוגר לימודי צילום ואמנות. עבד בסטודיו לצילום אופנה, מעצב תלבושות לסרטים, לטלוויזיה, לפרסומות, סטייליסט לקטלוגים של אפנה ולמגזינים. בין עבודותיו בתיאטרון: **בתיאטרון באר שבע**: "איך למדתי לנהוג", "לא כולל שינה". **בתיאטרון הספרייה**: "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "עקומים", "הלילה הקצר ביותר". **בתיאטרון הקאמרי**: "יום במוחה של ג'ו", "פרק ב". **בתיאטרון בית ליסין**: "היורשת", "מי מפחד מוירג'יניה וולף?", "יומנים", "סופ"ש עם תום", "האגם המזהב".

ירמי קפלן (צריכה מוזיקלית)

ירמי קפלן אחד היוצרים והפרפורמרים המוערכים והבולטים ברוק הישראלי. קפלן החל את דרכו במוזיקה הישראלית לפני כ-16 שנה, כמתופף של תערובת אסקוט. כעבור שלוש שנים החל את קריירת הסולו שלו עם התקליט המצליח "ירמי קפלן והפריחים" שבו הלהיטים: "מודדת", "מדוע לא באת". מאז הספיק להוציא עוד 3 אלבומי סולו ושלו להיטי רוק ישראלי כגון: "כבר עכשיו", "הדפוק הזה", "קולה וברה", "אני אשתנה" ועוד רבים אחרים. קפלן הפיק מוזיקלית מספר אלבומים לאומנים אחרים (הידוע מביניהם – "פצעים ונשיקות" של מוניקה סקס). כתב מוזיקה ל"החדר הכחול" ול"פסטיבל תיאטרון קצר". קפלן ממשיך להופיע ברחבי הארץ ומשתתף במופע Abby Road עם סימפונות רעננה ומציא בקרוב את אלבומו החמישי.

סאיר אלון (תאורה)

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו: **בתיאטרון בית ליסין**: "בז לירח", "מות הלבנה", "שקוף", "גפרורים", "חילופים אינטימיים", "שח ומט", "מצעד המלאכים", "הבית של מרווין", "דואט לאחת", "מוחמד מנדל", "אידיוט לארוחה" ו"ביאנקה". **בתיאטרון הבימה**: "שלוש נשים גבוהות", "מלחמת אחים", "סוניה מושקט", "קולות", "מכתב אהבה", "ואז התחבקנו", "מחילה", "נשיקת אשת העכביש", "אנשים קשים", "הבבוניס חוזרים", "במלחמה כמו במלחמה", "עקב אכילס", "מרי לו", "אוהבים את אוכל", "מאמי", "פרפרים הם חופשיים", "אוסקר ודודה רזה", "אני והוא", "תשמ'ד", "זמן אמת", "העז או מי זאת טילביה", "רכוש נטוש", "סונטת סתינו", "רומנטיקה", "הנהג של מיס דייזי", "סדקים בבטון", "39 המדרגות" (התאמת תאורה).

רשף לוי (תרגום וציבוד)

מחזאי, יוצר קולנוע וטלוויזיה, קומיקאי וסאטיריקן. מוכר לקהל הרחב מהופעותיו בתוכניות בידור בערוץ 2, כחבר בפאנל של תוכנית הסאטירה "משחק מכור" וממופע הסטנד אפ שלו "משחק באש". **לתיאטרון** כתב את המחזה האוטוביוגרפי "החולה ההודי" (בית ליסין), עבורו זכה בתואר מחזאי השנה לשנת 2005. רשף כתב את הסדרה המשטרית "תיק סגור" (ערוץ 10) ואת סרט הקולנוע "אהבה קולומביאנית". הוא כתב בין היתר את **הסרטים**: "לוויה על פארק דה פראנס", ו"הדמעות של אמסלם" וכן **לתוכניות בידור וסדרות טלוויזיוניות** ביניהן: "מעורב ירושלמי", "חלומות בהקיציס", "ארץ נהדרת", "זהו זה". כתב בין היתר למוני ובר אבא, ואת מופע הסטנד אפ החדש של יעקב כהן. בשנה האחרונה כתב והפיק את סדרת הדרמה "הבורר" (הוט) וכרגע כותב שתי עונות נוספות. השנה ביים לראשונה את הסרט "איים אבודים" אותו גם כתב. הסרט מגולל את סיפור ילדותו בשנות השמונים בכפר-סבא ויעלה בקיץ הקרוב לאקרנים. רשף נשוי ואב לחמישה ילדים, דבר שהוא מגדיר המקצוע העיקרי והראשי שלו.

אלון אופיר (בימוי)

שירת בלהקת פיקוד מרכז. בוגר "בית צבי", 1991. במהלך לימודיו זכה במלגות ע"ש שרגא פרידמן, פאני לוביץ, שמעון בר, עדנה פלדל. שיחק במגוון תפקידים בכל התיאטרונים במשך עשרים שנה. בשנת 1998, זכה בפרס התיאטרון על תפקידו בהצגת "המורדים". **בין עבודותיו כבימאי**: בתיאטרון הקאמרי: "מר גרין" (הצגת השנה, 2001), "פרק ב". בתיאטרון חיפה: "בנות עובדות". בתיאטרון גשר: "שיחות לילה". בתיאטרון בית ליסין: "ריקוד בששה שיעורים", "החדר הכחול", "אהבה ממבט שלישי", "החולה ההודי". תיאטרון באר שבע: "לא כולל שינה". "מופע הבידור של רותם וענת". **שיחק בייס**: "הרפתקה בקרקס" (ת' הספרייה), "אמא אמרה לי דני" (מדיטק), "שירים שהוצאו מהקשרם" (בית ליסין), "פיגמליון" (פרופסור היגנס, ת' חיפה). **רדיו וטלוויזיה**: "החברים של שוש", "טיפול נמרץ" "ללכת עד הסוף – האודישן הגדול", שימש כזמר קבוע ב"לילה חי" וכעורך מוסיקלי 88FM. **מדובב סרטי וולט דיסני**: "הגיבן מנוטרדאם" (קוואימודו), "אלאדין" (אלאדין), "מלך האריות" (סימבה), "פוקהונסט" (תומס).

יוסי בן-ארי (תפאורה)

למד באקדמיה לאמנות ועיצוב "בצלאל" ונחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיו – **בתיאטרון הלאומי הבימה**: "מר סאלימר המתוק", "שלוש אחיות", "סוניה מושקט", "מחילה", "אנשים קשים", "מרי-לו", "ללכת עד הסוף". **בתיאטרון הקאמרי**: "קידוש", "זה הים הגדול". **בתיאטרון בית-ליסין**: "ילדי הכרך", "ספור אהבה בשלושה פרקים", "אהבה ממבט שלישי", "החדר הכחול", "פילומנה", "ברנשים וחתיכות", "חפים בפרק", "חיים פרטיים", "נערי ההיסטוריה", "איש הגשם", "גוד ביי אפריקה". **בתיאטרון החאן**: "מיס ישראל", "החתונה", "הא-הא", "הנסיכה איבון", "כנגן המנגן". **בתיאטרון באר-שבע**: "דודתו של צ'רלי", "אילוף הסוררת", "מות הסוכן", "כותרת ראשית", "דני והים הכחול", "אופרת הקבצנים", "מקהלת אי-ההסכמה", "בית המלאכה", "פרלוד לנשיקה", "כסף של אחרים". **בתיאטרון יידישפיל**: "מסעות בנימין השלישי", "עולמו של גבריטיג", "הרוטשילדים", "שני קוני למל", "סיפור פשוט". **בתיאטרון הספרייה**: "יוסף וכתוננת הפסים", "להלביש עירומים", "שורת המקלה". **בבלט הישראלי**: "קופסאת החלומות".

השחקנים

אורנה רוטברג, פיני קידרון, אסנת פישמן, אדיר מילר,

אברהם מור, דבורה קידר

אדיר מילר (יוגב)

החל את דרכו המקצועית כסטנדאפיסט צעיר במועדון "דומינו גרוס" והפך לסטנדאפיסט הבכיר בו. הקים את ההרכב "אפקט הדומינו" עם רוני בר-נתן ושגית סול והעלה מופע בידור מצליח שכתב וביים. משנת 1999 השתתף ככותב, עורך ושחקן בתכניות הטלוויזיה: "דומינו", "הראשון בבידור" (פינה שבועית), "יאיר לפיד" (פינה שבועית במשך עונה), תכנית ליל ששי, "ערב אדיר" (ארבע עונות), "היכל התרבות" בשיתוף "שלישיית מה קשור" (כתיבה ועריכה). בעת האחרונה, השתתף בסרט הקולנוע "הסודות" ובתיאטרון הבימה ב"להקה" (אביב).

אסנת פישמן (סיקה)

בוגרת ביה"ס לאומניות הבמה "בית צבי" 95. זכתה במלגה מטעם קרן תרבות אמריקה ישראל בשנים 93, 94, 95. בתיאטרון הבימה: "קופסה שחורה" (אלונה), "חודש בכפר" (נטליה פטרובנה), "מלחמה" (האם), "נמר חברבורות" (רוחמה). חתונה מושלמת (ג'ודי), הופיעה בתיאטרון הקאמרי משנת 95 ב: "קומדיה של טעויות" (לצ'יאנה), "הלילה ה-12" (אליביה), "אדון חלף" (אסתר), "אלמה" (אלמה), "המורדים" (מרתה), "רצח" (הכלה), המפקח בא" (שירה), "הרב קמע" (מיקי), "דוני" (רוסיטה הרווקה" (רוסיטה), "אקורדיונים" (דפנה). זוכת פרס השחקנית המצטיינת ע"ש הדסה ורפאל קלצ'קין לשנת 2003.

אורנה רוטברג (עלה)

בוגרת בית הספר למשחק בית צבי, 1985. למדה שנה בלונדון בבית-הספר למוסיקה ודרמה "גילדהול". בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "גן ריקי", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "זקיקארץ אהובה" (גטרוד), "הקדיס בלונאסה" (מגי), "הקוקוריקו" (מיצי סטולדיניאק), "החייל האמיץ שוויקי" (המשרתת קלרה), "הסירפד של השכן", "המכשפה" (פרידה), "הברוחון" (בת-וונקודה/תוסיקה), "מניין נשים" (גיטה לאה) "ג'ניס" (הצגת יחיד), "8 נשים" (אוגוסטינו), תקופת הסתגלות (גב' מקגיליקאדי), הלהקה (שולה) במסגרת תיאטרון הקאמרי: הקברט "היירימונה". בסרט "בנות" ובתוכניות הטלוויזיה "נייס גיא", "שאל", "שבתות וחגים", "החיים זה לא הכל", "המכתב שהגיע בזמן", "נכאולא". בבית ליסין: "מצעד המלאכים". העלתה קברט יחיד "געפילטע פיש", איתו הופיעה בבליגה וביניה. בפרינג': "צמר".

פיני קידרון (אפי)

בוגר בית צבי 1996. השתתף בהצגות: בתיאטרון בית ליסין: "שיחות עם אבי" (בלו), "פילומנה" (עו"ד נוצ'לה), "הרולד ומוד" (מפקח ברנד), "סתיו ימיו" (לזר), "ספר הג'ונגל" (רטי הפיל), "התאומים מווצ'יה" (טיבורציו). בתיאטרון הבימה: "המכשפה" (גרשון/קצב/מטיל סכינים), "תמרה" (פקיד קבלה/ארז/נהג מונית), "ללכת עד הסוף" (דייב), "הנאהבים והנעימים" (שמואל איסר/פייביש), "בגדי המלך" (בובו פורטונה), "שלמה המלך ושלמי הסנדלר" (יורם, סופר המלך), "נודניק" (וולף).

דבורה קידר (חיותה)

בוגרת "הסטודיו של הבימה". הופיעה בכל תיאטרונים ישראל. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "תמרה" (דודה נחמה), "משפחה" (האמא), "חודש בכפר" (אנה סמיונובה איסלייבה), "מועדון האלמנות העליונות" (זוריס). בתיאטרון בית ליסין: "נומה עמק" (סבתא טניה), "פילומנה" (רוזליה), "חמץ" (ברכה), "היורשת" (סבתא מלכה). בתיאטרון הקאמרי: "המלך אובו" (אמא אובו), "חתונת הדמים" (האומנת), "לאחר הנפילה" (האם), "קרום" (האמא). כמו כן משתתפת בתכניות טלוויזיה ובסרטי קולנוע. זוכת פרס רחנבלום על מפעל חיים, לשנת 2002.

אברהם מור (דב)

החל את דרכו בתיאטרון "אהל". היה בין מקימי להקת "בצל ירוק". בין תפקידי: בתיאטרון הבימה: "בבתא" (יהודה), "בדרך לברדוווי" (ג'ק ג'רום), "מעגל הגיר הקוקוזי" (שאובה), "מראה מעל הגשר" (אלפייירי), "מותו של סוכן" (צ'רלי), "מר סאלימר המתוק" (ורונייה), "קערת העץ" (פלודי), "זעקי ארץ אהובה" (ג'יימס ג'ארביס), "הקוקוריקו" (גנרל פינשאר), "מריס" (פאניס), "על החיים ועל המוות" (דיונוף/מדריך מטילים), "ההולכים בחושך" (אלוהים), "המדריך למטייל בוורשה" (עו"ד לורוביץ), "נאסר א-דין" (האמיר), "יום הולדת לג'חפה" (וילף), "חבילות מאמריקה" (ג'ק שפירו), "אוהבים את אופל", "אליס", "בגדי המלך" (דרי'פיץ), "כתר בראש" (אביתר הכהן), "נמר חברבורות" (יוסף אוז'יצר). בתיאטרון חיפה: "המשפט" (ק.), "אנדורה" (הרופא), "נער השעשועים של העולם המערבי" (קריסטי מהון). בתיאטרון הקאמרי: "הדה גאבלר" (טסמן), "הנוי הרביעי" (פלסטף). בתיאטרון גיורא גודיק: "איי לייק מייק", "גבירתי הנאווה". בתיאטרון בימות: "בוסתן ספריי". כמו כן השתתף בתכניות טלוויזיה לילדים.

אף פעם לא מאוחר מדי

אלון אופיו, במאי ההצגה

הפחד מהנחוצות של הקומדיה

ידוע שהקהל אוהב קומדיות. אנשי תיאטרון, כך אתה מגלה עם השנים, דווקא פוחדים מקומדיות. חרב ההצחקה מונפת מעל השחקנים והבמאי, והצורך לספק מיידית את הקהל מוביל למלכודות. יש דרכים רבות להצחיק וכשאתה בתהליך חזרות עם קבוצת השחקנים והאווירה המשועשעת גבול הטעם הטוב נוטה לעיתים להיטשטש וחוש המידה לעיתים משתבש. הכל נראה לחוץ ורדוד ואויה לבושה כשהמסך עולה ויש דממה באולם.

הפחד הזה מפני הנחוצות שבקומדיה, תופס אותי בכל פעם שאני מתחיל לביים אחת. לעיתים, הפחד גדול יותר אצל השחקנים: האגו השברירי, שרוצה תמיד להיראות גדול, עומד בסכנה. ככל שאתה ידוע יותר ובתפקיד מרכזי - כך גבוהות הציפיות ממך.

כל התחושות האלה הן חלק מתהליך העבודה ממש כמו החומר שבו עוסקת הקומדיה, אולם עם הניסיון אתה מתחיל להבין שהנושא שבו עוסקת הקומדיה הוא גם גלגל ההצלה שלך. ככל שאנו נצמדים לסיפור ומחוייבים לנושא המטופל, כך המדד לצחוקים הולך ונעשה טפל לעומת הצורך לספר סיפור. קל להבין - קשה ליישם...

בין פארסה לקומדיה

הרבה מניסיון הבימוי שלי מבוסס על מה שמכונה "קומדיה" ולא משנה מאיזה סוג. הן תמיד עבדו יותר טוב כשהנושא היה לי ברור והיה חשוב לי שגם אתם, הקהל, תקדישו לו שעתיים מזמנכם. התוצאה היתה, בדרך כלל, מעין שילוב של דרמה וקומדיה. למרות החינוך התיאטרוני שלי - איני מחשיב את עצמי משכיל מדי ואינני אוהב הגדרות, אבל אני חושב שעם השנים למדתי את ההבדל בין פארסה לקומדיה. גיליתי שבקומדיות הטובות יותר הדמויות פחות מאופיינות והמצבים לא תמיד מצויירים בשחור ולבן. על הבמה מתגלים אנשים עם סתירות פנימיות, עם המון גוונים והכי חשוב - מתגלה הרבה כאב שקשור לנושא העומד במרכז המחזה. בעצם, כשעלי לביים קומדיה, אינני מחפש את פוטנציאל ההצחקה אלא להיפך - את הכאב והריגוש. ההצגה תעמוד במשימה אם ניגע במקומות האלה באמת, תוך כבוד לדמויות ולהתחבטויות שלהן. ההתחבטויות הללו, גם אם מהצד הן נראות קלות מדי, עשויות להיות חשובות למישהו מהקהל, משום שגם הקהל מורכב מאנשים - אנשים ולא גיבורים.

בהצגה "החותנת" חשתי חמלה והזדהות עם הדמויות ומצוקותיהן כבר בקריאה הראשונה. עמדו בפני שתי אפשרויות: לתת דגש לצביעות של עולם סוחרי האמנות או להדגיש את החיפוש אחר "האש" שכבר דועכת. החלטתי לתת לתפאורה לספר על סוחרי האמנות ובעבודה עם השחקנים התרכזתי במערכות היחסים. יוסי בן ארי (איש שהאמנות זורמת בעורקיו, לדעתי) עיצב לנו דירה שנראית נוצצת ואמנותית, אך אינה אפשרית כמקום מגורים - הנוחות נרמסת על-ידי האסתטיקה.

כך המשכתי לחפש אחר הבעירה הפנימית. החשש של הדמויות שבשבילן הכל כבר מאוחר מדי נגע לי (אולי זה משבר גיל הארבעים שלי עצמי, אולי לא).

איזון בין צחוק ודמעה והרבה מה ללמוד מה"וותיקים"

ערכנו עיבוד למחזה המקורי, משום שעיקרו אינו השפה או הגיאוגרפיה של העלילה, אלא דילמות שהן בעצם אוניברסליות. כדי להוציא את המחזה מהניכור המסוים שנוצר בעקבות שמות לועזיים ושרידים של שפה זרה, פניתי לרשף לוי שמחזהו "החולה ההודי" (שם פגשתי בו לראשונה) מכיל בדיוק אותו שילוב של צחוק ודמעה. למרות שרשף הוא סטנדאפיסט, הוא יודע ואוהב ליצור במחזותיו רגעים דרמטיים אנושיים להפליא.

מרבית המשתתפים מצויים באמצע החיים וכולנו הצלחנו לזהות בחיינו את השלב בו אנחנו כמעט מרימים ידיים ואומרים ש"מאוחר מדי". בכל זאת, בלי שנרגיש, נפלנו למלכודות הקומדיה ונסחפנו לתוך התעסקות באפקט שעשוי להיות להצגה על הקהל במקום להתרכז בסיפור עצמו. באחת החזרות האחרונות, כשההצגה כבר תפסה כיוון "קומי" מדי וחסר עומק ואנושיות, כשחלק מאיתנו כבר איבד אמון והיה נדמה שטעינו בדרך, גילינו אצל דבורה קידר ואברהם מור את היכולת ליצוק חיים בסיפור. בכל פעם שצפינו בתמונה שלהם מבוצעת, גילינו כמה הסיפור אנושי ונוגע ללב. ממש בישורת האחרונה של החזרות תפסנו את עצמנו ושינינו כיוון לפני שיהיה מאוחר מדי. ממש כמו שקורה לדמויות במחזה למדנו מה"וותיקים" את משמעות הביטוי "אף פעם לא מאוחר מדי".

הצגה נעימה לכם.

דבורה קידר, אברהם מור

הפקות

מנהלת הפקות: ירדנה אסולין
מנהלי הצגות: רינת אריפול, אבי גז, כרמית חלק, קארין סיגל, דנה פלסר, דבורי ריס, בני שמשליו, ליאור אלמגור, שחר בוכוואלד, רינת פלד-ברטלר

צוות טכני

מנהל תפעול: חיים אמיואל
מנהל ייצור: גונר טרברג
נגר: רוני סלם
מנהלת מחלקת ייצור אביזרים: טלי זליגמן-שטוקהמר ויטלי רחנפסט, אירנה ויינברג, חגית אביר, רותי הרמן, אביטל פלג

מעצבת ומנהלת מח' פאות: אסנת שגיא
פיאניונית: עירית אבידן, ליאת אמיר, שרה גורי, אירינה ויינברג, נדיה סמורגון, מורן קדוש, נועה גרנות

מנהלת מתפרה: דניס לנגי
תפריה: חנה חסין, ואדים ליון
מנהל מחלקת תאורה: מאיר אלון

יוק אורוושר, ראובן יצחק, רונן צור, אורי פולאצ'ק, אבי פקלר, חוזי שלמה, יעקב שפיצברג, גיא גלילי, משה שיכמן

מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור
סגן מנהל: ליאנוני פרל

מפעילי קול: סאשה דולנוב, אנטון ויתקין, אוהד רוסנו, יעקב ניקולשין, עמית פלד, ליאור רביד, תומר זקסנברג, דרור לוצטי

מנהל מחלקת במה: נתן לייבוויץ
שמואל בושארי, בוריס בריק, יוסי ברכה, מיכאל איבנט, משה דוד, מנחם ואחננו, ולדימיר יחזקוב, אורן חדידה, יצחק חיים, רמי לוי, איתן ממייה, דרור מנדלסון, איתן סיביליה, יבגני סולוס, גיא פיילר, יוסף פרג, יוסי דבת, יעקב קדישמן, מיכאל רוקובסקי.

מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:
מנהלת: חנה נחמד

אוה אוסנה, חיה גיימן, רויטל גליקמן, ענבל יונה לוי, ג'יטה מילר, אברהם פפו, דקלה פרבר, שירלי קונס, אביטל פלג, ויטלי רחנפסט, נירית תוינה, אפרת כהן

ביצוע תפאורה: "דודי בית מלאכה, בע"מ
ביצוע תלבושות, פאות ואבזרים להצגה: מחלקת ייצור, תפאורה, פאות ומתפרה - תיאטרון הבימה

ההנהלה שומרת לעצמה את הזכות לעשות שינויי ליהוק עקב מחלה או סיבות בלתי נמנעות אחרות.
 התיאטרון הלאומי "הבימה", שדרות תרס"ט, ת.ד. 222 ת"א 61001, טל: 03-5266666, פקס: 03-5266677
 אתר אינטרנט: www.habima.org.il

אגודת ירידי התיאטרון הלאומי הבימה

פרדקין אברהם
 פרופר אחי וגד
 פרופר סוזי וזן
 פרשקר דליה ויוסף
 צ'ורלי תמר
 צ'רניאק עפרה
 קאופמן נעמי ורפי
 קחונובסקי מירה וצפרי
 קונדה ציפי ואפרים
 קוריזקי נירה
 קז אמיר
 קצין יהודית רוני
 קריה זמירה רוני
 רביד נאוה ואברהם
 רחב הילה רוני
 רובין אסתר
 רובין ציפי ופנחס
 רובינשטיין מיכל
 רובינשטיין רומה
 רחנברג ריקי
 רוטנברג אלה
 ריס איטה
 שוחר צפריה ויצחק
 שחק גיטה ויוסי
 שטיינברג אירנה ועחי
 שטיינמן אניאס ובני
 שטרן עידו

לנדאו ליאורה ואלי
 לנדסברג ברנו
 לנדסברג דיתי ואלכס
 לסט רוני וגבי
 מאור גליה ויהושע
 מאירי תקוה ונחמן
 מונכס שוקי
 מודעי מיכל
 מוחס-נופר מימי ואיציק
 מטלון ענת ומוראל
 מימון קובי
 מינטקבי אריה
 מלמד דליה ואלדד
 מנדלבאום מירב ושלמה
 מיום לבי ואילי
 נאמן דליה ואברהם
 נתנאל ענגי ועחי
 סאמט ורדה וחיים
 סביר רינת וגורי
 סגול טובה וסמי
 סזן שמחה
 עזריאלט איה
 עצמון זיה
 פורר מיכל ודוד
 פירון זהבה ומיכאל
 פלדמן איה חזב
 פפר אסתר ויובב

הירשברג אנה ומיכאל
 הלפרין דורון
 הפניקס
 הראל אורה ואביקס
 ויוגורד אליהו
 זינגר אסתר ויצחק
 זלקינד שרה וגרשון
 זרניצקי אורה ויוסף
 חבס מירי והרצל
 חיימוביץ רונית
 חנון פסיה ואריה
 חכמי-קנפר ניצה
 טבע
 טייק יהודית והנרי
 טייק עירונה
 טל עמליה
 י. גורניצקי ושות'
 יונס אלי
 ים-שחור נעמי ומנחם
 ינאי שלמה
 יפו עליזה
 ירון ג'ואן ושמעון
 ירון צילה
 כהן אילה ואלי
 כהן עדה ומיכאל
 כהנא טלי ושלמה
 ליבאי דוד

אלשטיין לילי
 אנג'ל ענת ואורי
 ארקין דוריס ומורי
 ביון גינה ודני
 בלנש קיי
 בנק הפועלים
 בנק לאומי
 בנק מזרחי-טפחות
 בר ריבה וצבי
 ברטפלד אסי
 בר-מור הדרה
 גולדנברג אורה
 גולדנברג הילה
 גור אלן
 גורביץ אריאלה וגרשון
 גורביץ מוניק ומנחם
 גימבורג שרה ומאיר
 גלר אתי
 גל-אור שרה ואיציק
 גרינשטיין איתן
 ואפטסיק ענתה
 גרנות חיה ודוד
 גרנות נעמי ויוסי
 דואק רוני ועל אבאסיס
 דנקר אורלי ונוחי
 הורביץ דליה ואלי
 הורביץ ענתה וישראל

מייסדת ונשיאת כבוד:
 עו"ד אורה גולדנברג

חברי הנהלה
 עו"ד ציפי רובין - יו"ר
 רות איקסון - חברת כבוד
 רונית חיימוביץ
 ליאורה לנדאו
 מימי מוזס
 רינת סביר
 נאוה רביד
 אסתר רובין
 עו"ד רבקה רחנברג -
 גזברית כבוד
 רו"ח יוסי שחק

מזכ"ל: שפרה אלוביץ
מזכירה: תמי שנהב

ידידים
 אבן עזרא יעקב
 אהובי יגאל
 אור מיכאלה ותאודור
 אורן רותה ואלי
 איקסון רות
 אילין שרה
 אלדור אריאל

מנהלת המחלקה האמנותית: רות טוך-מנדלסון

במאי בית: חנן שניר

דרמטורג: ד"ר מרים חייל ווקס
קשרי חו"ל: ד"ר ורדה פיש

שחקני התיאטרון

אפרת אביב, דניאל אפרת, אורי אברהמי, נירית אהרון-שוויצר, נצר אלוני, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, רונית אלקביץ, אורי אמנותי, אלכס אנסקי, יפית אסולין, דפנה ארמוני, אורי בדר, אניה בוקשטיין, ריקי בליך, אורי בנאי, דביר בנדק, שמחה ברביר, ליליאן ברטון, מיכל ברנד, דוית גביש, רבקה גור, ליאת גורן, גלית גיאת, יעל דואני, רמי הויברג, אורי הוכמן, צחי הלוי, רוברט הניג, הילה וידור, גיא זוראק, רותם זיסמן, חיים חובה, קלרה חורי, סיגי חזמה-פריצקר, עדינה חיימיס, סיוון טל, עדיית טפרסון, עודד יחזקאל, יעקב כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, דורית לבארי, אמיר לוי, אילן ליבוויץ, רוני לנדאו, מוקי, אברהם מור, מיכה מוריס, מוני מושונוב, אדיר מילר, שירי מימון, רוני מירון, יגאל נאור, דב נבון, שירלי נוב, יובל סגל, שחף סגל, אושרי סהר, עמי סמולרצ'יק, רוני סעדה, יעל עמית, רובי פורת-שוכל, אסנת פישמן, אמיר פיי גוטמן, אלכס פלג, הילה פלדמן, קרן פלס, יעל צבי, טל צדקוני, עדי צ'ורה, אבי קושניר, דבורה קידר, פניו קידרון, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אוליייר, גיל קפטן, קרן ראובן, נתן רביץ, אסתר רדא, אילת רובינסון, יונתן רוזן, עידו רחנברג, אורנה רוטברג, קרן רוזן, יובל רוזן, דב רייזר, פולי רשף, יגאל שדה, גומא שריג, סיון ששון

השחקנים הוותיקים

מוסקו אלקלעי, יהודה אפרוני, נחום בוכמן, שלמה בר שביט, ישראל בידרמן, רולף ברין, מרים זוהר, עדה טל, אליעזר יונג, שמואל עצמון, טובה פרוז, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אתל קובניסקה, ישראל רובינצ'יק

רופא התיאטרון: ד"ר ג'קי סרוב
רופא אף, אחן, גרון - מומחה להפרעות קול ובלעיה: ד"ר יקי כהן

מינהלה - אחזקה

מנהל הבית: חיים אמיואל
 חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
 מרכזים: זאב מירב / ציפי זמיר
 מנהל רכש: יניב איתן
 מנהל מחלקת סדרנים: יניב איתן
 סגן מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, רוני טינסקי
 סדרן אחראי: יוסי דיל, נתי חכים, יאיר טלמור

אברהם מור, דבורה קידר,

אדיר מילר, אסנת פישמן

AQUANOVA

הדמנות לשתות מים נקיים באמת!

מים טבעיים וצלולים בעלי הרכב מינרלים מושלם עבורך. מי אקווה נובה עומדים בתקנים המחמירים ביותר בישראל ואירופה למי שתייה.

AQUANOVA

נקיים מחיידקים • נקיים מחנקות • דלי נתן • עשירים בסידן לחיזוק הבריאות • מועשרים בפלואור, המגן על השיניים מפני עששת

EXPERT

העולם נפתח דרך וינה

Austrian Airlines מטיסה אתכם פעמיים ביום דרך וינה למזרח הרחוק, למזרח ומערב אירופה, לארצות הברית ולקנדה

נמל התעופה בווינה הוא היעיל והנוח ביותר באירופה, ממנו תוכלו להגיע לכל יעד שתבחרו. שתי הטיסות של Austrian Airlines ממריאות כל יום מתל אביב ב-6:55 וב-16:00. צבירת נקודות עם Miles & More

Austrian
נתיבי אוויר אוסטריים

A STAR ALLIANCE MEMBER

www.austrian.com

MCCANN ERICKSON

מודעה ברקן

BARKAN

האומנים
ביצירת
יין אדום

www.barkan-winery.co.il

אלטיטיווד קברנה של ברקן. יין שגדל להיות בפסגה.

אלטיטיווד- מיני סדרה יחידה במינה, המשקפת את תמצית הפילוסופיה של היקב- אומנים ביצירת יין אדום. שלוש יצירות של קברנה סוביניון המייצגות שלושה ביטויים שונים ומרתקים של הזן, מאותה שנת בציר, מכרמים שונים בגבהים שונים. עם צאתה זכתה אלטיטיווד בהכרה עולמית ובמדליות בתחרות הבינלאומית בבורדו CHALLENGE INTERNATIONAL DU VIN שיא חדש ליין ישראלי. שיא חדש ליצירתיות.

+720 כרם הר גורדים על גבול לבנון
+624 כרם עלמה גליל עליון
+412 כרם אבני איתו רמת הגולן

כל
ההכנסות
של

MAC
VIVA GLAM

שפתון

ולייפ גלוס

נתרמים

לקרן

האייזס

של

M·A·C

החומכת

בגברים,

נשים

וילדים

החיים

עם

אייזס

hiv-1

www.maccosmetics.com

EVERY CENT
OF THE SELLING PRICE OF
VIVA GLAM
LIPSTICK AND LIPSTICKS
IS DONATED TO THE
M·A·C AIDS FUND
TO SUPPORT HIV, AID AND AIDS
LIVING WITH HIV AND AIDS
WWW.MACCOSMETICS.COM

נשאר לך רק לבחור את המקומות...

בתיאטרון הבימה
עד 60% הנחה בהתאם לתקנון
ברכישת כרטיסים להצגות התיאטרון
למידע: 03-6295555 או *5008

להצטרפות חייג *3990

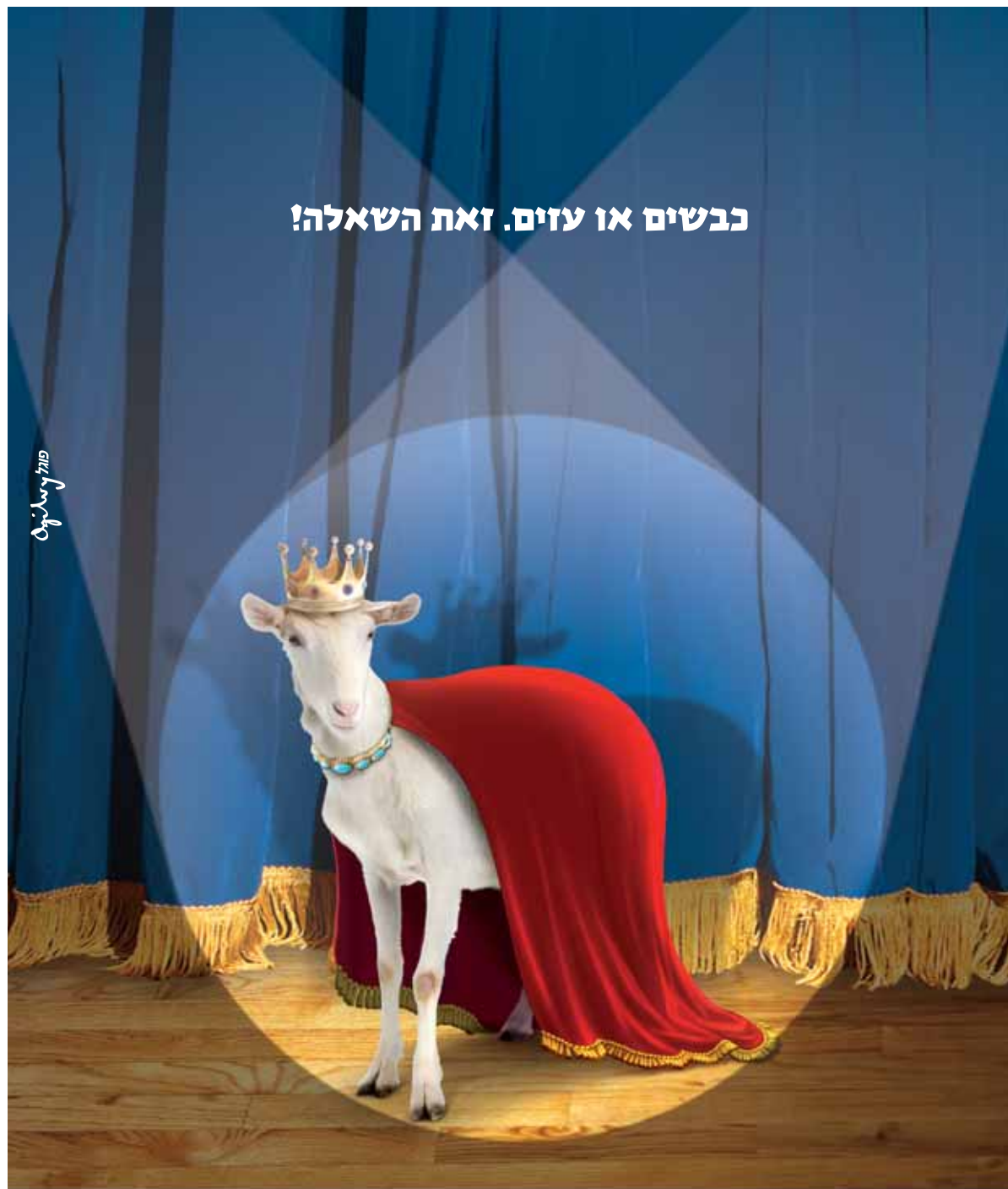
פרטים נוספים באתר האינטרנט:
www.pais.co.il

כל המשפחה זוכה
מנוי פיס
מפעל הפיס

הבימה
התיאטרון הלאומי

כבשים או עזים. זאת השאלה!?

סול רייזלינג

גבינות הצאן של גד.
פשחת המלכה של הגבינות.

רוצה לבחור עיצוב לכרטיס האשראי שלך?

Cal מציעה לך מאות עיצובים, בחר לך עיצוב
ממגוון העיצובים המופיעים בקטלוג ותרגיש מיוחד!

הזמנת עיצוב לכרטיס ו/או חידוש ו/או החלפתו כרוכה בעמלה של 25ש. הנפקת כרטיס מעוצב
כסוף לאישור חברת Cal.

לרצות יותר

להזמנת כרטיס מהקטלוג המלא:

www.cal-online.co.il